

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια έκτακόσα έγδοήντα έξη,
εις αυτό τον χρόνο κάτι θα μας τρέξη.

Ό Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μια φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δεν δέχομαι — γιατί δεν τους ανέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δεν περνάς συνδρομητής.

Δέν θα έχουμε τεψτέρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μέσ' στον φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμυός μας μία δεκάρα
Κι' άς την δίνη όπολος θέλει — ειδ' άλλίως δεν μας μέλει.

Του μηνός Ιουνίου έβδομή
κι' ή βουλή όγκανίζει ακόμη.

Έκατόν είκοσιδύο,
και νικά το Έπουργείο.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέτας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπόν τί τρέχει ;

Φ.— Θύελλα και τρικυμία ήτον,
κι' ό Παππαγιαννακόπουλος, ό εκ των Καλαβρύτων,
έταίρος δέ άντάξιος του λαύρου Δεληγιάννη,
'στό βήμα έξεφύτρωσε και τούτο τό φυντάνι,
κι' είπε κι' αυτός πώς φανερά τό έθνος μας προδίδει
ό κύριος Χαρίλαος σόν τή Γαβριηλίδη,
και ότι έσυμφώνησαν με όλα τά σωστά τους
νά καταργήσουν και οι δύο τό Σύνταγμα του κράτους.
Λοιπόν φοβού τους Δαναούς κι' αν έρχονται με δώρα..
γι' αυτό και ή Ακρόπολις δημοσιεύει τώρα
πολιτικάς έπιστολάς επί των καθεστώτων,
που έσω κι' έξω έκαμαν πολύ μεγάλο κρότον.

Π.—Λοιπόν κι' αυτός ώμίλησε για μηχανορραφίας.

Φ.—'Αμμ' είναι μέλος και αυτός της μαύρης συντροφίας,
που βλέπει ζοφεράς σιας φρικτών μηχανορράφων,
έξερχομένας, Περικλή, έξ ύπογείων τάφων.
Σου είπε κι' άλλοτε θαρρώ τό άδολόν μου χείλος
πώς πας έξέχων τε και μή του Σουμαδάκια φίλος
άπό αυτό τό νόσημα πρό χρόνου ύποφέρει,

μά τώρα τους παράσφιξε μ' αυτό τό καλοκαιρι.

Ό κύριος Θεόδωρος, ό πλήρης φαντασίας,
ανακαλύπτει πρό πολλού συχνάς συνωμοσίας
του Άγγλου Στήλμαν του γνωστού μετά του Χαριλάου,
κι' ό Παππαγιαννακόπουλος, ό φίλος του Κολάου,
φωνάζει ότι φανερά τό έθνος μας προδίδει
ό κύριος Πρωθυπουργός με τον Γαβριηλίδη.
Κι' ό Παππαγιαννακόπουλος καθώς κι' ό Δεληγιάννης
κι' οι δύο βλέπεις συμφωνούν 'στην ύπαρξιν πλεκτάνης,
και μόνον εις τά πρόσωπα διχογνωμοῦν ακόμη...

Π.—'Ω Κατιλίναςι μουσαροί ! ... ώ σύ, αρχαία Ρώμη !

Φ.—Τοιαύτα έλεξε λοιπόν ό εκ των Καλαβρύτων,
του Θεωδώρακη φίλτατος κι' επί των άπορρήτων,
κι' ό Δεληγιάννης έκαμε και πάλι νά πηδήση
κι' αυτόν τον νέον ρήτορα ένθέρμως νά φιλήση,
άλλά σκεφθείς πώς είμπορεί αυτό νά μην άρέση
εις του Λεβίδη τό παιδί, 'στην πρώτη στέκει θέσι.
διότι ό άνήρ του κβδ και της Ισοροπίας
τους τρυφερούς του άσπασμούς και όλας τάς θωπείας
τάς άπονέμει μοναχά ' στον πολυθέγγητρόν του
και τούτον μόνον θεωρεί όστοῦν εκ των όστων του.

Π.— Λοιπόν ;

Φ.— Λοιπόν έγινοντο μεγάλα νταβατούρια και ο Τρικούπης έτρωγε σε μιὰ γωνιά κουλούρια, και συζητήσεις ήκουες των βουλευτων παντοίας και κάθε τόσο ενστασιν περι μη άπαρτίας από τον Άνεξάρτητον και από τον Λεβίδην και τον πανεκλαμπρότατον Ζωρζήν Σιβιτανίδην. Τήν δε Τετάρτην, Περικλή, τὰ ίδια και τὰ ίδια... όγκανισμοί, τρεχάματα και σάλια και θρисиδία. Και ο Γεροκωστόπουλος, ο Πατρινός εκείνος, ρητορικώτατος άνήρ και πατριώτης φίλος, που έχει δούλους πίσω του και δούλους εμπροστά του, για να βαστούν, βρέ Περικλή, τὰ μιζομανδυλά του, πηδᾶ επί του θήματος και άπειλās προφέρει και άλλαλάζει και κτυπᾶ τὸ ένα κι' άλλος χέρι. "Αμάν, Γεροκωστόπουλε, άμάν, βρέ πατριώτη, έφώναζαν από παντού οι έσχατοι κι' οι πρώτοι, άλλ' ο Γεροκωστόπουλος κανένα δεν άκούει, εις μάτην δε κι' ο Πρόεδρος τον κώδωνά του κρούει, και δύο Τοῦρκοι κάποτε τον έδλεπαν με κιάλια και ως άπάνω έφθαναν του ρήτορος τὰ σάλια. Μετά πολλά δε θάσανα ο Πατρινός προτείνει εκ δεκαπέντε βουλευτων επιτροπή να γίνη, κι' αφού τὰ Νομοσχέδια εκείνα συζητήση, και την βουλήν και τον λαόν κι' έμένα να φωτίση. Τότε δη τότε, Περικλή, κατακλυσιμός μεγάλος, κι' ο ένας έσηκωνετο κι' εκάθιζε ο άλλος, και όλοι των μαζί μιλούν και χωριστά καθένας και ταυρομάχους έδλεπες με τρίχας όρθωμένας, κι' άφρους από τὰ στόματα και γουρλωμένα μάτια, που παρ' όλίγον έλειψε να γίνουν δησ κομμάρτια. "Ησαν δ' εκεί, βρέ Περικλή, "στ' άπάνω θεωρεία και μερικαίς κυράδες μας σαν τὰ νερά τὰ κρύα, όρῶσαι τὰ γενόμενα μετά περιεργείας, προεξαρχούσης της Ροζοῦς με ύφος Παναγίας. "Αλλ' έπαυσε ή βύελλα κι' έπηλθε ή γαλήνη και τέλος άπορρίπτεται ή πρότασις εκείνη, κι' ιδού ο Ρόκος, Περικλή, "στο θήμα έπεφάνη, και στέκει δύο τέταρτα χωρίς μιλιὰ να βγάνη. "Αμάν, κύρ Ρόκο... τίποτα... εγώ δεν κατεβαίνω, κι' ως "στο πρωί, αδέλφια μου, έδω θά περιμένω. Φέρτε μου γρήγορα να πιω και φέρτε μου να φάγω, φέρτε φαγει, φέρτε κρασί, φέρτε νερό με πάγο. Θυμόνουν και οι βουλευται, θυμόνουν κι' ή κυρίαίς, και γίνονται, βρέ Περικλή, καινούριαίς ιστορίες, κι' έλύθ' ή συνεδρίασις "στη μιάμιση και κᾶτι, διότι έτσι τῆθελε του Ρόκου τὸ γεινάτι. "Αλλ' έξωθεν του ίεροῦ ήμων βουλευτηρίου κακό μεγάλο γίνεται και χαλασιμός Κυρίου. "Ο κόσμος πέρνει "στο κοντό τον κύριον Λεβίδην κι' αρχίζουν τὰ σφυρίγματα και αρχίζει τὸ θρисиδι, τὰ οῦοι, τὰ έξω, τὰ οικίω, καθως και άλλα τόσα, που έχει πάντα πρόχειρα του Έλληνας ή γλώσσα. "Αλλά κι' εγώ, βρέ Περικλή, τον στρόνω "στο κυνηγι και τρέχει ο κακόμοιρος και όπου φύγη φύγη. Σταμάτα, Συνταγματικῆ πολιτα, του φωνάζω, μα τέλος τον επρόφθασα κι' ένα γιανκᾶ του σκάζω. "Αφήτας δε τον Νικολή εκεί κατά την Πλάκα, γυρίζω με τὰ τέσσερα και ρίχνομαι του Τράκα, κι' αυτός θυμόνει και με μιὰ την κλάρα του φοράει κι' έξω φρενών με κυνηγᾶ ως κάτω "στο παζάρι, εγώ δε στρέφω, Περικλή, με τρόπο άπ' επάνω, και εις τὸ βουλευτήριον δρομαίος καταφθάνω,

γιατι που λες δεν ήθελα κανεις να μου γλυτώση, άλλ' άπ' τὰ πίσω της βουλής μου τστριψαν και πόσοι. "Ητο δε, φίλε Περικλή, πανσέληνος σελήνη, κι' όλος ο κόσμος έτρεχε να μάθη τι θα γίνη, και συζητήσεις ήκουες παντοδαπων όμίλων, άλλ' όμως και των κυριών έσπούδαζε τὸ φύλον, και παραμάνναις με παιδιὰ και μερικαίς κουζίναις δια τὰ Νομοσχέδια έφώναζαν κι' εκείναις, κι' έτχολιάζετο παντού ή μία κι' άλλη γνώμη κι' ήτο μεστὸν τὸ Στάδιον κι' οι των Χαυτείων δρόμοι.

Π.— Και τέλος πάντων, Φασουλῆ :

Φ.— Τήν Πέμπτην τὸ επτέρας "στα τρία Νομοσχέδια έδόθη πλέον πέρας.

Π.— Βρέ τί μου λες ;

Φ.— Μὰ τὸ σταυρό...

Π.—

Στρώσε λοιπόν τραπέζι.

Φ.— Ο Δεληγιάννης ρίχνεται κατά του Μεσηνέζη, ο Μεσηνέζης ρίχνεται κατά του Δεληγιάννη και με την ρητορεία του ενός παρα τον κανει κι' ιδου τὸ απαράδεικτον ο Θεωρηής προτείνει, άλλ' όμως άπορρίπτεται κι' ή πρότασις εκείνη, κι' εις τάποχωρητήρια μετά των ήμετέρων άποχωρει ο Θεωρηής, πικράς' άράς προφέρων. Και οὔτως έτελειωσε ή τότε φλυαρία, κι' εὔθως δι' αναστάσεως ψηφίζουν και τὰ τρία, και ο Δουζινας έσκουζε άπ' την "ψηλή του θεσι : « Αδέλφια συχωράτε με και ο θεός "σχωρέσει... « τον τελευταιον άσπασμέν εις τον Δουζινα δότε, « άγαπητοί συνάδελφοι κι' Αυστριακοί προδότει. Και βουληφόροι μερικοί έθρήνουν κατ' ιδίαν, όπου θαρροῦσες, Περικλή, πως εισαι εις κηδείαν, οι φίλοι δε με τους έχθρους και οι έχθροι με φίλους ένηγκαλίζοντο θερμῶς κι' ήσπάζοντο άλλήλους. Τοιουτοτρόπως προς χαράν του όλου βασιλείου οι βουλευται της ιερας έδδόμης "Απριλίου, ένῶ γνωρίζουν τι κακή φουρτοῦνα τους προσμένει, την μαύρην καταδίκην των ψηφίζουν οι καυμένοι. Μέγας ει, Κύριε, λοιπόν, άνέκραξα έν ζέσει, κι' εις ύμνον των θαυμάτων σου ουδεις θα εξαρχέση.

Π.— Αλαλα, φίλε Φασουλῆ, των άσεβων τὰ χείλη.

Φ.— Γαίαν άς έχουν ελαφράν του Δεληγιάνν' οι φίλοι.

Π.— Και ύστερα τί έγινε ;

Φ.— Πομπή και σάλος ήτο, ρουκέταις, τράκαις, φώσφορα, βεγγαλικὰ και ζήτω, και όλα τάλλα τὰ γνωστά, που γίνονται συνήθως, κι' ο κύριος Πρωθυπουργός ώμίλησε "στο πλήθος. Και ήδη, φίλε Περικλή, μετά σειράν άγώνων, τους έννενηντα πέντε μας άς κλαύσωμεν με πόνον, κι' άς κράξωμεν « Ιού ! Ιού ! Ιατταται και οίμοι ! » κι' άς μένη ζῶσα πάντοτε ή προσφιλής των μνήμη.

Π.— Αμήν, να δώση ο θεός...

Φ.— "Ω ! άφες με να κλάψω και με τὰ ίδια χέρια μου τους δυστυχείς να θάψω, που ξαφνική τους πλάκωσε και μαύρη τρικυμία και δεν θα ξαναϊδοῦν ποτε τὰ μουτρα του Ταμια.

Π.— Ζήτω λοιπόν, βρέ Φασουλῆ... μαζί σου ξεφαντόνω, και σε φιλω "στο κούτελο και δεν σε μπαγλαρόνω.

"Αν κι' ύπεσχέθη ο Ρωμηός τους δρους του ν' αλλάξη, άλλ' όμως δεν κατώρθωσε ως τώρα [να τὸ πράξη. "Εν τούτοις "στο έρχόμενον ποσῶς δεν άμφιβάλλω πως τους αρχαίους δρους του θ' αλλάξη δίχως άλλο.